

πάντα του, νὰς ἀποτόμους πράξεις του καὶ ἠμβασμούς του, ἀλλὰ κατόπιν ἠὲ χαριστείτητος ἀθήτως νὰ συλλογίζεται αὐτὸν μὲ ἡδονικὸν τινα. — Κατόπιν συνυπαντήθη καὶ μετὰ τοῦ Μαρκίου τὸν ὁποῖον εὔρε καλοῦ χαρακτήρος καὶ εὐλόγιστον τὸ ἄκρον.

Ἀγαπητὸς σύζυγος θὰ ἦναι, ἔλεγε μετὰ φαίματος. Ἀχ ἂν ἦμεν γυνὴ του πῶς ἤθελε μὲ διασκεδάσει. — Ὅτι τοῦ ἔβαλα τὸ φόρημα ἀνάποδα, πῶς ἀνεστραμμένον, τὰ πεδῖλα εἰς τὸν κόλπον ἀνακέν εἰς τὸ πινακίον του, καὶ τὴν φενάκην του ἀποβουρμισμένην. Ὅχι τὸν κατέπειθα ὅτι εἶχε δειπνήσει ἤτο νηστικός, καὶ ὅτι πρέπει νὰ πλαγιάσῃ τὴν ἑσπέρην ἄλλοι ἐξηκουῖον. Ὅχι ἤμην τέλος πάντων ὡς κυρίαρχος εἰς τὸν οἶκον του καθὼς καὶ ἐδῶ, ὅταν εἶναι κανεὶς βεμβὸς δὲν ἐξουσιάζει τίποτε.

καὶ ἀναμνηστικὴν τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ Φοντάζου... ἐξεκαρδιζέτο. Ὑπὸ τὸν χεῦν ὁμοῦ τοῦ γενοῦ αὐτοῦ ὑπεκρίπτετο βλαστήνια σπουδαίου Ἑρωδιᾶ καὶ ταῦτα ἡ Βέρθα ἠθάρτητο κροφίαν χαρὰν, ὅτε ἰσχυρὰ δὲ πατὴρ της τῆ ἀγγέλλει ὅτι ἐπινοεῖτο τὴν ὑπανδρεύσῃ μετὰ τοῦ Μαρκεσίου.

Ἡ κόρη μου εἰλικρινῶς; σὲ προσεξενὶ φόβον ἀνδρουθῆς τοσοῦτον βεμβόν; τὴν ἠρώτησεν ὁ πατήρ της Γεμισίων.

— Ὁχι, ἀπεκρίθη σταθερῶς ἡ νεάνις.

— Ἢ καλὰ! ἡ ὑπόθεσις εἶναι τελεσιώμενη μετὰ τὴν ἡμέραν θέλεις γίνεαι Μαρκεσία Φοντάζου.

Ἐπισημῶς μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ὁ Μαρκεσίος, μὴ ἐπιβῶν πρὸς, ποῖαν ὠμίλει, συδιελέγετο μετὰ τὴν Βέρθα, ἣτις διατρεχάδα πολὺ μὲ τὸν βεμβὸν ἔβαλε τὸ μέλλοντος συζύγου της. Ὅτε δὲ εἰσεβὴ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Φοντάζου, οὗτος πολλὰ ὁμιλοῦν ἀπαρτήρησε ἂν μνηστῆ του ἦτο νῆξ, ἡ γραῖα, τὴν ὡραία ἡ δυσειδής, χρωμάτος ἑκινθῶ ἡ φαιῶ ἀπαιτοῦ δια νὰ λυτρώσῃ τὸν θεῖόν του ἀπὸ προσκομιᾶς ἀποπληξίας. αὐτὴ ἦτον ἡ κυρία αἰτία τῆς ἀτυχίας του, διὰ δὲ τὰ κατόπιν, ὁ Φοντάζος ὑπεκρίθη ὅτι ἐπὶ τὸν πηδάλιον. Ἄν θέλετε, ἐτυλλομένον ἰνίτε, ὅτι οἱ Γεμισίωνες κατήγοντο ἐξ εὐγενῶν πλούσιοι ὡς ὁ Κροῖστος, καὶ φίλοι τοῦ Μαρκεσίου. Δεκαπέντε ἡμέρας βραδύτερον, καθὼς ἔπρεπε δὲ Ὑποκόμης Σεμισίων, ἡ Βέρθα ἐπέστειλε τὸν Μαρκεσίον Φοντάζον, ἀλλ' ὁ γαμος ἐξέπληξε σφόδρα καὶ τὴν αὐτὴν καὶ τὴν πόλιν. Ὁ Φοντάζος νυμφεύεται καταλαμβάνετε τί ἐπὶ τῆς τοῦτο; ἔλεγον τινές.

Ἄλλὰ τί διάβολον θὰ τὸν κάμῃ ἡ Κυρία Σεμισίων; αὐτὸν τὸν φρενοβλαβῆ, ἠρώτων οἱ ἄλλοι.

— Ὅχι τὸν κάμει, κύριον, Ἰππότην τοῦ τάγμα-τος Σγαράρέλου. (1)

Ἄρα λοιπὸν ὁ Φοντάζος!

— Ζήτω ὁ Φοντάζος!

Καὶ ἀρθονία γέλωτος ἐπήρχετο εἰς τοὺς παραιτέρους νέους γελώντας ἀπὸ τοῦδε τὸ σκοτεινὸν μέλλον τοῦ ταλαιπώρου Μαρκεσίου.

Ἄλλ' εἰς τὸ πρόσωπον ἐκείνου οὔτε ἔχνος γέλωτος ἐφαίνετο τότε.

Ἀποσπυρθεὶς ἐσπέρην τινα εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον, ἀφ' οὗ ὑπέφερε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀτρύτους κόπους, ἐβιάζετο μὲ κατεσκευασμένον δῆμα, τύπτων τὸ μέτωπόν του, ὡς ἂν ἐζήτηε νὰ ἐπινοήσῃ μὲσον τι ὠφέλιμον διὰ νὰ συμβιβασθῇ πλέον περὶ τῆς γυναικὸς του ὡς οὕτῃ νὰ μὴν ὑπῆρχε πλέον εἰς τὸν κόσμον. Αἰφνης ὁ Φοντάζος ἐστάθη καὶ

— Ἐὖ μέσον ἐφευρέθη! εἶπεν.

Ἐπὶ μίαν ὥραν ἐζήτηε, ὅτι εἰς ἄλλος ἤθελε εὔρει ἀναμνηστικῶς ἐν μιᾷ στιγμῇ. Εὐχαριστήθεις διὰ τὴν ἰκανότητά του, ἐκάθητο πλησίον θερμοσμένης τινὸς γωνίας, ἐσταύρωσε τὰ χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἐκίνησε πρὸς τὰ ἔμπροσ τὸ κάτω χεῖλος του, καὶ ἐβύθησε καὶ αὐτὰ τὰ ὄμματα εἰς βεμβασμούς. Ἡ Βέρθα εἶχε κατακλιθεῖ. Παρητήρει δὲ προσεκτικῆ διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸν σύζυγόν της. Ἴσως μάλιστα ἤσχετο νὰ εὐρίσκη, ὅτι ὁ Φοντάζος τὸ εἶχε παραχάλατοι μὲ τοὺς βεμβασμούς του.

— Αἱ λοιπὸν! τί σκέπτεσθε κύριε; ἐψυθύρουν ἡ Ἐκνή νεάνις ἐκβαλοῦσα ὀλίγον ἐξω τὴν κεφαλὴν...

Ἡ ἐρώτησις αὐτῆ ἐμεινεν ἄνευ ἀπαντήσεως.

— Κύριε... κύριε, ἐπανέλαβε μεγαλοφώνως ἡ Μαρκεσία, τί σκέπτεσαι λοιπὸν;

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ἀποτόμως ὁ Φοντάζος.

— Ὁ! τοῦτο τὸ συμπαιρνεῖ τις εὐκόλως, εἶπε κακεντρέχως ἡ νενομφεμένη.

Ὁ Μαρκεσίος ἐμεινεν ἀπαθής, καὶ ἀπεκρίθη.

— Διὰ τί πρᾶγμα θέλετε νὰ σκεφθῶ, κυρία;

— Ἀλλὰ διὰ νὰ πλαγιάσετε κύριε.

— Ἐπλάγισα.

— Ἐπάνω εἰς ἐν θρονίον;

— Αφῶ ὑμεῖς ἐκοιμάσθε εἰς τὴν κλίνην μου...

Ἡ δυστυχὴς νεάνις ποτὲ δὲν ἐδύνατο νὰ περιμένῃ μίαν τοιαύτην ἰδιοτροπίαν.

Ἄς μὴ ὑπανδρευθῶμεν λοιπὸν! ἐκράυασε μετὰ προσκεπονημένης φωνῆς ἡ Βέρθα.

— Κατὰ δυστυχίαν ἐμμεθα παραπολὺ ὑπανδρευμένοι, ἀπεκρίθη ὁ Φοντάζος καὶ ἀνεστῆναξ.

— Μὴ λέγετε δὲ παραπολὺ, κύριε.

Μὴ λαβούσα οὐδεμίαν ἀπάντησιν ἡ Βέρθα, ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν ὅτι ὁ Μαρκεσίος ἐκοιμάτο ἄλλ' αἰφνης τὸν βλέπει στρεφόμενον ὡς ἂν ἐζήτηε καλλιτέρας θέσιν διὰ νὰ κατακλιθῇ.

— Μήπως δὲν ἤμαρρεῖτε νὰ κοιμηθῆτε ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ θρονίον; τὸν ἠρώτησε μὲ συγκινητικὴν φωνήν.

— Κοιμῶμα' ἐξ ἐναντίας θαυμασία.

— Μήπως κύριε ἔχετε τὸ ἰδίωμα νὰ ψεύδεσθε;

— Καθὼς ὅλος ὁ κόσμος μῆτε πολλὸ μῆτε ὀλίγον.

— Μὲ ἀπατάτε κύριε. Νομίζετε, φαίνεται, ὅτι ἠμαρρεῖτε νὰ εὐρητε ἐπάνωμου ὄλα τοῦ κόσμου τὰ ἐλαττώματα...

— Δὲν ἐνοῶ τοῦτο κυρία...

Ἐπὶ τὸ ὄνομα τοῦτου ὑπαρχει ἡ γνωστὴ ἀλλοτέρου κωμωδία, ἐπιγραφομένη Σγαράρέλου κατὰ φαντασίαν... M.